

Concessiones novarum facultatum.

His praenotatis quoad suspensionem, nonnulla modo praemittenda quoad facultatum concessiones et modum iisdem utendi. Itaque advertendum est: 1° has facultates non concedi indiscriminatim omnibus confessariis sed tantummodo *a)* iis qui designantur ab Emo Card. Poenitentiario Maiori; *b)* iis qui designantur ab Emo Card. Vicario; *c)* regularibus omnibus qui a Card. Vicario vel ipsius Vicesgerente approbati fuerint ad audiendas confessiones et per suos regulares Praelatos deputati fuerint ad excipiendas confessiones suorum religiosorum, tamen favore tantum ipsorum religiosorum. — Unica est exceptio facultatis pro dispensando a communione cum pueris nondum ad primam communionem admissis, haec enim facultas tribuitur parochis ac confessariis ipsorum puerorum; 2° hos vero omnes non posse uti facultatibus nisi *a)* in actu sacramentalis confessionis; *b)* cum iis poenitentibus qui Iubilaeum sincere et serio consequi volunt; *c)* et unica tantum vice.

Quibus praemissis, brevitatis gratia elenchum dabimus tantummodo facultatum quae conceduntur confessariis designatis ab Emo Card. Vicario ac confessariis regularibus pro confessione suorum religiosorum; relictis illis quae conceduntur Poenitentiariis, quae maiores sunt, atque legi possunt in *Appendice*.

Facultates itaque sunt sequentes:

1° Absolvendi ab omnibus censuris, etiam Summo Pontifici et Sedi Apostolicae reservatis, etiam in

Bulla *Coenae* reservatis et a sacris canonibus fulminatis (modo post Const. *Apostolicae Sedis* etiam speciali modo R. P. reservatis), dummodo tamen eiusmodi censurae non sint publicae, nec non ab omnibus peccatis etiam *Apostolicae Sedi* reservatis: iniunctis tamen salutaribus poenitentiis, et aliis de iure iisdem poenitentibus iniungendis. Excipitur absolutio a censuris propter haeresim formalem externam etiam occultam et absolutio complicis in peccato turpi ad normam Const. *Sacramentum Poenitentiae*, kalendis Junii 1741.

2° Commutandi omnia et singula simplicia vota etiam iurata, etiam Sedi *Apostolicae* reservata, in alia pia opera. Excipiuntur tamen vota, in quibus agitur de praeiudicio tertii, ac vota poenalia seu praeservativa a peccato, nisi circumstantiae commutationem suadeant, et commutatio iudicetur eiusmodi ut non minus a peccato refrenet, quam prior voti materia.

3° Dispensandi, commutandi visitationes praedictas quatuor Basilicarum vel eas reducendo vel commutando in alia pia opera, cum exteris, qui vel ob paupertatem vel ob aliam urgentem causam in Urbe remanere non possunt, et cum civibus ac incolis romanis qui morbo vel aliquo legitimo impedimento detenti, non valent praefatas Basilicas visitare.

4° Tandem pro solis confessariis regularibus et respectu suorum religiosorum dispensandi super occulta irregularitate ob censurarum violatione incursa et dummodo occulta sit.

2. DE REGULIS SPECIALIBUS.

Eiusmodi regulae sunt pro *impeditis* Romam venire seu in genere adimplere visitationes praescriptas.

Impediti Romam venire ita ad triplicem classem a Benedicto XIV reducuntur, scilicet ad *eos* qui ob susceptum sanctioris vitae propositum certis locorum spatiis affiguntur, ad *captivos*, ad *infirmos*. Ad primam classem pertinent moniales et in genere omnes *religiosae* quae magis vel minus rigorose legibus clausurae adstringuntur, quin imo et *puellae* ac *mulieres* in *Conservatoriis* degentes; et tandem *Anachoretae* et *Eremitae*, qui scilicet "in continua, licet non omnimode perpetua, clausura et solitudine contemplative vitae exercitiis dediti, alter ab altero seorsim degunt uti Cistercienses aliquot et Cartusiani et Eremitae Sancti Romualdi. — In secunda classe comprehenduntur omnes *captivi*, exceptis illis qui detinentur carceribus S. Inquisitionis, pro quibus separatis providetur. — In tertia classe comprehenduntur non solum qui actu *infirmi* sunt, sed etiam qui *habitualiter infirma valetudine* utuntur, atque senes septuagenario maiores.

Opera exsequenda.

Opera iniuncta eiusmodi impeditis sunt confessio, communio, preces iuxta intentiones supradictas; et tandem loco visitationum alia pia opera iniungenda ab iis qui facultatem habent commutandi eiusmodi opera.

Facultates.

1º Facultas commutandi opera praescripta conceditur pro illis qui Romae degunt Emo Card. Vitorio eiusque Vicesgerenti exercenda sive per se ipsos sive per prudentes confessarios; pro illis qui extra Urbem degunt Episcopis vel Superioribus regularibus, si agatur de exemptis, pariter exercenda vel per se ipsos vel per prudentes confessarios.

2º Facultas vero absolvendi a censuris et peccatis reservatis, conceditur, pro omnibus impeditis, confessariis approbatis, quos sibi elegerint, qui præterea debent etiam esse approbati pro monialibus, si agatur de monialibus.

3º Tandem facultas commutandi vota conceditur solum favore monialium ceterarumque mulierum quae in Conservatoriis degunt.

REGULAE PRO EXTENSIONE IUBLIAEI.

Mos est in Iubilaeis ordinariis ut, expleto anno Iubilaei seu Sancto Romae, extendatur Iubilaeum extra Urbem. Iamvero regulae pro hac extensione dantur a Benedicto XIV in Bulla *Benedictus Deus*, die 25 Decembris 1750.

Tempus Iubilaei limitatur ad *sex menses* computandos a die publicationis Bullae in qualibet dioecesi; et lucrare possunt indulgentiam, ac frui ceteris omnibus privilegiis etiam illi qui forsan anno superiori Romam venerunt ac Iubilaeum adepti sunt; quin imo tempus sex mensium prolongatur pro na-

vigantibus et iter agentibus ita ut, post eorum reditum, Iubilaeum lucrari possunt.

Opera exsequenda.

Opera exsequenda sunt *confessio, communio, visitatio Ecclesiae cathedralis seu maiorum aliarum trium eiusdem Civitatis aut loci, sive in illius suburbanis existentium ab Ordinariis locorum vel eorum Vicariis, aliisve de ipsorum mandato designandarum, semel saltem in die, per quindecim continuos vel interpolatos dies, sive naturales, sive etiam ecclesiasticos; et tandem preces in visitatione Ecclesiarum fundendae pro exaltatione S. Matris Ecclesiae etc.*

Facultates.

Facultas pro dispensatione aut commutatione operum praescriptorum conceditur locorum Ordinariis exercenda sive per se sive per prudentes confessarios, et si agatur de Religiosis, etiam per eorum Superiores; ceterae vero facultates conceduntur omnibus confessariis approbatis, et quidem si agatur de Monialibus pro iisdem approbatis, quos sibi fideles sive saeculares sive regulares elegerint pro confessione peragenda.

In particulari vero adnotandum est quoad facultatem Ordinariorum:

1º dispensare posse a communione cum pueris nondum ad primam communionem admissis;

2º commutare in alia pia opera visitationes cum omnibus impeditis;

3º reducere visitationes Sodalitatibus omnibus Ecclesias processionaliter visitantibus;

4º ex Decreto *Urbis et Orbis* die 15 Martii 1852 (D. 353), quando in aliquo loco unica adest Ecclesia, Episcopum praescribere posse visitationem huius unicae Ecclesiae toties, quot sunt Ecclesiae visitandae.

Quoad vero facultates confessariorum sunt eadem ac supra vidimus pro confessariis designatis Romae ab Emo Card. Vicario, addita etiam facultate dispensandi super occulta irregularitate.

Facultates autem intelliguntur concessae omnibus confessariis quos sibi elegerint poenitentes, dummodo sint approbati, et si agitur de Monialibus, dummodo approbati sint ad excipiendas Monialium confessiones.

Art. IV.

DE INDULGENTIIS PRO DELATIONE SCAPULARIS.

§ 1. De notione et divisione.

Scapulare est *insigne* quoddam, duobus panniculis constans simul coniunctis per funiculos, deferendum ad similitudinem scapularium quae nonnullorum Ordinum propria sunt et ad quorum differentiam *parvum* scapulare dicitur. Huiusmodi "parva scapularia quae fideles gestare solent, in sua origine et institutione, aliud non sunt quam scapularia variis Ordinibus religiosis propria, pro maiori fidelium commoditate ad parvam formam redacta" (D. 423. 18 Aug. 1868). Ordines enim, cum cooperunt sibi per Confraternitates fideles aggregare, iisdem dede-

runt aliquod externum signum proprii Ordinis, inter quae praecipua fuere *scapularia* (Beringer tom. I. pag. 390). Successu tamen temporis, inventa etiam fuere scapularia, quae non sunt insigne alicuius Confraternitatis, sed simpliciter signum propriae devotionis erga D. N. I. C. vel B. V. vel Santos.

Quare modo scapularia ad triplicem classem reduci possunt: ¹⁾ 1^a est eorum quae insigne sunt alicuius Confraternitatis et quidem *essentialie* ita ut nulla sit inscriptio in Confraternitatem, nisi simul in adscriptione scapularia imponantur, et ex quorum delatione pendet fruitio privilegiorum ac indulgentiarum Confraternitatis: cuiusmodi est v. gr. scapulare B. M. V. de monte Carmelo;

2^a est eorum quae insigne sunt Confraternitatis, at non *essentialie* ita ut liberum sit fideli ea deferre vel non; sic in Summario indulgentiarum piae Unionis seu Societatis Immaculatae Conceptionis Mariae Sanctissimae erectae Romae in ecclesia Aracoeli (*Rescripta authentica*, pag. 580 et sqq.) legitur in fine: “Praeterea sodales induere sibi poterunt scapulare vel numisma Mariae Virginis Immaculatae a Praeside Unionis benedictum; ”

3^a eorum quae non sunt insigne alicuius Confraternitatis, sed quorum impositioni et delationi adnexae sunt indulgentiae, uti est v. gr. scapulare caeruleum Immaculatae Conceptionis.

¹⁾ *Revue des sciences ecclésiastiques* — Amiens — Janvier 1892, pag. 5 et suiv. *Des Confréries*, chapitre VIII. *Les insignes des Confréries*.

§ 2. *De conditionibus.*

Pro applicatione indulgentiarum
Ex parte obiecti requiritur:

quoad materiam 1° ut confectum sit exclusive ex lana (D. 423. 18 Aug. 1863). Quare vox pannus, panniculus, quando agitur de scapularibus, sumi debet sensu stricto de sola lana, et quidem textura reticulata (lavoro di maglia, tricotage) (d. c.); non vero de quoemque laneo opere acu picto (ricamo, broderie) (d. c.). Permittitur tamen ut scapularia habeant intexta vel acu picta ornamenta ex alia materia quae non sit lana, dummodo ornamenta talia sint, ut color praescriptus praevaleat (d. c.); 2° ut lana sit coloris proprii singulorum scapularium. Pro scapulari SS. Trinitatis et pro scapulari B. M. V. de Mercede color debet esse *albus*; pro scapulari B. M. V. Septem Dolorum, *niger*; pro scapulari B. M. V. de monte Carmelo, *tanneus* vel etiam niger (D. 278. 12 Feb. 1840); pro scapulari Immaculatae Conceptionis, *ceruleus*; pro scapulari Passionis, *rubeus* etc.

Nota. Quod dictum est de materia ac colore, non valet pro *funiculis* quibus panni coniunguntur, ih enim cuiuscumque materiae ac coloris esse possunt. Excipitur scapulare rubrum *Passionis* D. N. I. C. eius funiculi lanei ac rubri coloris esse debent.

quoad formam: 1° ut iuxta antiquum et generalem usum, *forma panniculi oblonga* sit vel *quadrata*. Quare S. C. interrogata de usu conficiendi scapularia formae rotundae vel ovalis, imo et multangulæ, respondit: *Nihil esse innovandum* (D. 423. 18 Augusti 1868); et 2° ut confecta sint iuxta formam

statutam, sic scapulare SS. Trinitatis debet habere crucem, cuius hasta verticalis debet esse lanae rubri coloris et horizontalis lanae coloris caerulei.

Ex parte *applicantis* requiritur:

- 1º ut *sacerdos* sit; benedit enim scapulare;
- 2º ut *facultatem* habeat benedicendi et imponendi;

3º ut qui *benedicit* scapulare, idem imponat¹⁾ humeris Christifideliū, (D. 430. 16 Iunii 1872), servata saltem in substantialibus²⁾ *forma* praescripta (D. 421. 18 Aug. 1868). Permittitur autem ut unum

¹⁾ Observari debet pro scapulari B. M. V. de Mercede, quod potest ab uno benedici et ab alio imponi; ita enim legitur in *Constit. Ordinis de Mercede*, dist. I. cap. xi. n. 7. "Potestas autem ad benedictionem scapularii praestandum sit privative penes omnes Ordinis Praelatos: hoc tamen servato discrimine quod Magister potest illud pro tota Ecclesia benedicere, Provincialis pro tota Provincia; et uterque pariter benedictionem et traditionem eius delegare. Praelatus vero localis non ad benedictionem, sed ad traditionem dumtaxat illius suam facultatem subdelegare potest." In appendice autem ad *Rituale Romanum* habetur formula pro benedictione tantum et pro benedictione et impositione. Quod quidem nec considerari debet uti exceptio Decreti 430, 16 Iunii 1872: hic enim sermo est de iis scapularibus, in quibus locum non habet de iure haec distinctio personarum, ita ut alius potestatem habeat benedicendi et imponendi, alius simpliciter imponendi scapularia ab alio iam benedicta.

²⁾ "Mais quelles sont les paroles substantielles? Ce sont d'abord évidemment celles qui expriment l'acte que l'on fait: *Accipe hunc habitum*. Il nous semble aussi nécessaire d'indiquer la confrérie dans laquelle on reçoit: c'est le seul moyen de déterminer l'acte et de lui donner sa signification dernière. Est il de rigueur d'indiquer les effets que l'on attend de cette imposition de l'habit, comme cela se voit dans chaque formule approuvée, in

idemque scapulare *semel* benedictum valide possit pluribus per vicem imponi, ita tamen ut primum scapulare quod deinceps adscriptus induet, benedictum fuerit (d. cit.). * Licet autem Sacerdoti in impositione scapularium ab Ecclesia approbatorum, omnibus rite peractis, dicere semel numero plurali formulam *Accipite Fratres vel Sorores etc.*, imponendo successive et sine interruptione scapulare omnibus praesentibus (Decr. S. I. C. die 18 Apr. 1891);

4º ad simultaneam et compendiosam traditionem plurium scapularium, requiritur indultum Apostolicum: tamen per Decretum S. I. C. die 27 Apr. 1887 (*Acta S. Sedis* xix. pag. 554) statutum est ut scapulare B. M. V. de monte Carmelo honoris et devotionis causa separatum potius et distinctum quam cumulative et commixtum cum aliis quatuor vel pluribus scapularibus benedicatur et imponatur; simul tamen permittitur ut illi omnes etiam Regulares Ordines et Congregationes, quibus Indultum quocumque nomine vel forma ab Apostolica Sede concessum fuerit, tantummodo ad decennium perfruantur computandum a die 27 Aprilis 1887.

augmentum fidei, spei et charitatis, pour la confrérie de la Très-Sainte Trinité; *precantes Sanctissimam Virginem*, ut eius meritis illum perferas sine macula, et te ab omni adversitate defendat, atque ad vitam perducat aeternam, pour la confrérie du Mont-Carmel, etc? Non, croyons-nous, à moins peut-être d'une manière assez générale. Il s'agit évidemment du cas de nécessité urgente; car dans toutes les autres circonstances, on se fera un devoir de suivre exactement les cérémonies indiquées dans les formules approuvées par l'Eglise. Il ne faut pas vouloir être plus sage qu'elle. (*Revue des Sciences ecclésiastiques* — Juillet 1892 — pag. 56).

Ex parte suscipientis:

1º Requiritur ut praesens sit; debet enim recipere scapulare de manu sacerdotis (D. 397. 18 Sept. 1862).

2º Non requiritur ut distinctus sit ab applicante. Quare qui habet facultatem imponendi scapulare, potest sibimet imponere, dummodo tamen haec facultas habeatur *indiscriminatum*, non vero taxative, v. gr. pro aliqua Monialium Communitate tantum (D. 280. 7 Martii 1840). Neque requiritur ut usum rationis habeat. Quare *parvulis* usum rationis nondum adeptis valide imponitur scapulare: qui, ut patet, non poterunt frui indulgentiis, nisi cum ad usum rationis pervenerint, conditionesque adimpleverint (D. 410. 29 Aug. 1864); datur nimirum huiusmodi parvulis quasi quoddam *ius ad rem*.

3º Requiritur ut adscribatur Confraternitati, si agitur de scapulari quod insigne sit alicuius Confraternitatis. Haec autem adscriptio fit ab ipso sacerdote qui scapulare imposuit. Sacerdos enim qui habet facultatem imponendi scapulare Christifidelibus, eo ipso habet facultatem adscribendi eos respectivae Confraternitati. Ad quem finem penes se habere debet privatum regestum, et quam primum commode potest tenetur ad Superiores respectivae Sodalitatis vicinioris canonice erectae nomina receptorum transmittere, ut in album ipsius Sodalitatis referantur (D. 428. 26 Ian. 1871). Ex Decreto S. I. C. die 27 Apr. 1887 (*Acta S. Sedi* xix, pag. 556) revocatum est indultum Gregorii XVI 28 Apr. 1838, quo sacerdotes habentes facultatem recipiendi Christifeles in Confraternitatem B. M. V. de monte Carmelo eximuntur ab onere inscribendi.

Pro indulgentiarum lucratione:

Requiritur 1º ut deferatur modo consueto, scilicet e collo pendens unaque sua parte pectus, altera scapulas contegens (D. 277. 12 Feb. 1840). Quod si agatur de pluribus scapularibus, approbatus a S. Sede est usus gestandi per modum unius plura simul inter se distincta scapularia hoc modo, ut variorum scapularium panniculi, alii aliis superpositi, duobus tantum funiculis (qui lanei ac rubri coloris esse debent, si inter scapularia reperiatur etiam scapulare Passionis) assuantur et singulorum scapularium panniculi dependeant tam e pectore quam ab humeris (D. 423. 18 Aug. 1868). Prohibetur autem expresse ut isti panniculi constituant unum tantum scapulare in quo associantur diversi coloris panniculi (Decr. S. I. C. 27 Apr. 1887 relatum ab *Acta S. Sedi* xix, pag. 557).

2º Non est necesse ut scapulare immediate super corpus deferatur ita ut physice illud tangat, sed potest retineri super vestes (D. 367. 15 Mart. 1855).

3º Scapulare continuo deferri debet diu nocturne, ita ut suspendatur acquisitio indulgentiarum quando non deferatur. Non officit tamen si per breve tempus ex rationabili causa deponatur.

4º Primo scapulari benedicto potest substitui aliud etiam non benedictum; dummodo expresse non exigatur ut alia etiam sint benedicta.

5º Si quis dimiserit scapulare non tenetur ad novam sacri habitus receptionem ab habente potestatem, si velit indulgentias Sodalitatis lucrari, sed sufficit ut sacrum habitum denuo resumat (D. 379. 27 Maii 1857).

Art. V.

DE INDULGENTIIS ADNEXIS ACTUI HEROICO CHARITATIS.

§ 1. *De notione.*

“*Actus heroicus charitatis* erga animas in Purgatorio detentas in eo consistit, quod Christifidelis sive aliqua adhibita *formula*, sive etiam tantummodo *mente*, offerat Deo O. M. pro animabus Purgatorii omnia opera *satisfactoria* quae ipse, quoad vixerit, peraget; nec non omnia *suffragia* quae post mortem quomodocumque ei obvenire poterunt. — Multi fideles B. V. Mariae devotissimi, auctore aut suasore b. m. P. Gaspare Oliden ex Ordine Clericorum Regulare Theatinorum, consueverunt huiusmodi opera satisfactoria et suffragia in Manus quodammodo Beatae Virginis deponere, ab Eadem pro suo misericordi beneplacito distribuenda in favorem animarum Purgatorii. (Decretum S. I. C. die 19 Decembris 1885 relatum in *Acta S. Sedis*, vol. xviii. pag. 337).

Nota 1º inter opera satisfactoria, quae in actu heroico charitatis offeruntur pro animabus Purgatorii comprehendendi etiam *a) indulgentias* quae declaratae fuerunt a Summis Pontificibus applicabiles Christifidelibus defunctis (d. c.); *b) quin imo indulgentias* etiam pro vivis concessas ita ut hae indulgentiae, ad satisfaciendum pio proposito, defunctis applicandae sunt iuxta indultum a summo Pontifice concessum emittentibus actum heroicum charitatis (d. c.).

2º Neque pars integralis actus heroicus, neque conditio praescripta est, ut propriae satisfactiones

omnes atque indulgentiae non modo pro Purgatorii animabus offerantur, sed etiam Beatissimae Virgini, prout ipsi placuerit distribuendae relinquuntur; haec proinde in Virginis manus velut consignatio habenda est dumtaxat ut pia actui accessoria devotio Christifidelibus commendanda (d. c.).

3º “Eiusmodi oblatione nil aliud ceditur quam fructus specialis et personalis; quare non prohibetur Sacerdotibus Missam applicare iuxta intentionem illorum qui eleemosynam obtulerunt (*Raccolta* p. 454).

4º Actus hic, licet etiam designetur sub nomine voti, tamen non obligat sub peccato (*Raccolta*, l. c.).

Tandem ad maiorem intelligentiam huius actus heroicici sequentia sunt notanda: I. cum in nostris actionibus distingui debeat *meritum*, *impetratio* et *satisfactio*; illud quod Deo offerimus pro animabus Purgatorii est tantummodo *satisfactio*: quare *a)* liberum nobis est *impetrare* orando tam pro nobis quam pro aliis; *b)* multo vero minus exuere nos possumus *merito*¹⁾.

¹⁾ Quomodo satisfactio non vero meritum cedi possit ita clare explicat Palmieri (*App de Suffrag. et de Indulg.* ad opus Ballerini pag. 620) “Convenit inter meritum et satisfactiōnē quod uterque est actus personalis, ideoque spectata origine, eius solum sunt, a quo procedunt: et different ratione habita applicationis; quamvis enim meritum nostrum nequeat evadere meritum alterius, nostra tamen satisfactio, quam nempe nos agimus, fieri potest satisfactio alterius, nimirum non secus ac si ab ipsomet peracta fuisset. Scilicet mereri quis valet et alteri, sed non ita, ut abdicans a se rationem sui meriti, transferat illam prorsus in alium, qui idecirco talis ante Deum constituantur, ac si ipse meruisset: at homo valet pro altero satisfacere ita, ut totum ius suaē satisfactio-

II. Satisfactio quae ceditur, ut vidimus in *Raccolta*, est solum satisfactio personalis, quare ipsa *Raccolta* concludit applicari posse Missam iuxta intentionem illorum qui eleemosynam dant, quod a fortiori dicendum est de Missa quam quis applicare teneatur, v. gr. ratione benefcii, seu ex obligatione iustitiae et etiam ex obligatione charitatis; quoad vero satisfactiones speciales et personales, si quis actum heroicum emiserit absque oblatione in manus B. Virginis, liberum ei est designare animas de-

nis transferat in alium et sic iste ante Deum non secus moraliter censendus sit, ac si ipse actu suo satisfecisset. Moraliter inquam; nam reapse opus satisfactorium est et pergit esse physice et vitaliter eius qui operatur; sed pro alio ita acceptatur, ut hic aliis per illud ipsum opus ius acquirat ad condonationem poenae. Ratio discriminis haec est. Meritum est nova perfectio et dignitas merentis cum exigentia praemii: infert proinde intrinsecam mutationem merentis eo quod gratior Deo et sanctior evadat: porro repugnat, ut concipiatur nova perfectio, dignitas atque intrinseca mutatione, cum exigentia praemii, in eo, qui non agit: meritum ergo proprium et privativum est agentis et ab eo inalienabile. E contrario satisfactio est compensatio honoris laesi exhibita personae offendae: atqui compensari honor personae offendae potest, sive offensor sive aliis pro eo debitum solvat, imo fieri potest, quod maior sit compensatio ab alio exhibita, si hic sit nobilior et excellentior. Itaque alter ab offensore talem satisfactionem offerre potest, ut personae offendae honor ab offensore laesus vere reparetur: ergo alter potest alteri satisfactionem a se actam ita applicare, ut hic vere satisfecisse censeatur. Ut autem actu obtineat talis satisfactio pro alio, id solum requiritur, quod persona offendae acceptet satisfactionem: nam integrum semper ei est, satisfactionem exigere ab offensore, non quia haec sit maior vel melior, sed quia ipse illam debet. „

functorum, quibus suas satisfactiones applicare vult; quod si emiserit cum oblatione in manus B. Virginis, liberum ei non est animas designare, nisi agatur de satisfactionibus quas quis tenetur ex iustitia vel ex charitate determinatis animabus applicare. Et sane semel ac oblata sunt Virgini, iam propria non sunt offerentis sed Virginis, vel melius animarum quas Virgo velit.

§ 2. *De indulgentiis ac privilegiis.*

Indulgentiae ac privilegia concessa favore eorum qui eiusmodi actum heroicum emittunt legi possunt vel in *Raccolta* pag. 454 vel in *Rescripta authentica* pag. 304, ubi refertur Decretum *Urbis et Orbis* S. I. C. die 20 Nov. 1854, in quo a Pio IX confirmantur omnes indulgentiae ac privilegia, atque declarantur. Iamvero, ita in supradicto Decreto exponuntur et declarantur indulgentiae ac privilegia huic actui adnexa:

“ 1º quod sacerdotes ipsam oblationem profitentes indulto altaris privilegiati personalis gaudere possint singulis anni diebus; 2º quod omnes Christifideles, qui idem votum seu oblationem emittunt, indulgentiam plenariam fidelibus tantum defunctis applicabilem lucrari queant quocumque die ad S. Communionem accesserint, et qualibet anni feria secunda sacrum Missae Sacrificium in suffragium eorumdem defunctorum fidelium audierint, dummodo in utroque casu aliquam ecclesiam, seu publicum oratorium visitaverint, ibique per aliquod temporis spatium iuxta mentem Sanctitatis Suae pie oraverint; 3º quod ipsis Christifidelibus omnes et singulas indulgentias quocumque modo concessas, vel in posterum concedendas, quas

luerari possunt, animabus pariter defunctorum applicare liceat; 4º quod, ut magis ac magis animabus piacularibus flammis addictis perenne tribuatur auxilium, ad universi Orbis Christifideles dictam oblationem exsolventes, quatenus opus sit, hoc indultum extensum habeatur. — Praeterea eadem Sanctitas Sua pree oculis habens tum adolescentes nondum ad sacram Communionem accedentes, tum vero infirmos, senes, villicos, in carceribus detentos, ceterosque fideles, qui aut ad sacram Synaxim accedere, aut in feria secunda sacrum Missae Sacrificium audire nequeunt,... clementer indulxit, ut omnibus et singulis Christifidelibus, qui legitimo impedimento nequeunt Sacrum audire feria secunda, pro acquisitione supraenuntiae indulgentiae in qualibet secunda feria, ut supra, concessae, suffragetur Missa, quam die Dominico ex praecepto audire tenentur; pro omnibus et singulis vero fidelibus, qui aut nondum sacrae Eucharistiae sumendae capaces, aut legitima alia ratione hoc Sacramentum sumere nequeunt, benigne remisit facultatem arbitrio respectivi pro tempore Ordinarii locorum subdelegandi confessarios ex approbatis pro opportuna Communionis in alia pia opera commutatione. „ (Rescripta auth. n. 392).

Art. V.

DE INDULGENTIIS BULLAE CRUCIATAE.

Videretur de indulgentiis Bullae Cruciatae loquendum esse in altera Sectione, ubi de indulgentiis *particularibus*; at cum huiusmodi indulgentiae, licet concessae favore alicuius nationis, tamen acquiri

possunt etiam a non subditis seu extraneis diverentibus ad ea loca ubi Bulla viget, uti *generales* haberi debent, et proinde de iisdem in hac Sectione loquendum est; item licet privilegium acquirendi has indulgentias dici possit locale, hoc enim obtineri non potest in ea loca ubi non viget *Bulla Cruciata*, tamen indulgentiae acquiri possunt etiam extra ea loca, quare uti *personales* habendae sunt.

§ 1. De notione Bullae Cruciatae.

Bulla Cruciata generatim definitur ab auctoribus, qui de eadem pertractant, ut sit — Diploma Pontificium multa privilegia et gratias continens, primitus concessum in belli subsidium contra infideles, et nunc in divini cultus impensas. Dicitur *cruciata*, “ quia, ait Trullench (*Bullae Cruciatae Expositio Proemium dub. 2*) similes indulgentias dedit Urbanus II cruciatis, sive cruce rubea insignitis, euntibus ad recuperandam Terram Sanctam. ”

Disputant DD. circa originem huius Bullae. De origine, haec habet Bulla *Dum infidelium* pro Hispaniis data a Pio IX 30 Aprilis 1861. “ Dum infidelium furor catholicos principes et populos assiduis bellis agitare, ac variis Europae regionibus ipsique Italiae extremum discrimen, cum animarum pernicie minitaretur, ad tantum periculum prohibendum successor tuus Philippus II, Hispaniarum Rex Catholicus, ab hac Sancta Sede Apostolica litteras accepit, quibus plures gratiae favoresque, tum spirituales, tum temporales, ad certum annorum intervallum tribuebantur iis, ex Hispanica ditione fidelibus, qui ad praelia contra infideles proficiscerentur, aut mi-